

L'Hermita, dimarts, 7-I-51 (158)

Maria ben nova: Per fi, després d'una setmana de bloqueig per la neu, aquest migdia he rebut dues cartetes toves. La del dia 1er amb la carta de la Canals i la del 5, amb la de casa, Barcelona, etc. etc. Segurament, Mireu meua, que hauràs passat uns dies plens d'intranquil·litat. Jo t'explicava en la meua del diumenge (i que no ha sortit fins avui de Fonten) la causa de tot ben natural, per ésser filla de la pròpia naturalesa, com si la neu blanca i puríssima que ha tombat del cel. Segueix cobrint tot això un mantell blanc, però el temps ha millorat. No fa pas un fred excessiu. Podria ésser que tornés a nevar i allavors sí que seria pitjor. Venen com giraria. La bona a aquesta no m'agrada molt, com no en feu joig la que ens feia tres dies abans de caure la nevada. Una cosa, no més. No pateixis per mi. Ací aguantarem bé la influència i el rebost allargant el suficient ben racional. No puc pas llegir la teves, tal com t'escric amb el bloc a la falda, però em sembla que recordaré el principal. La carta de casa és bona. Ignorava que la mare sofria del cor. No és pas bona senyal, ja que els finals d'enfermitats així acostumen a ésser ràpids i sense avis. En fi, res hi podem fer. La vida és limitada i quan dona l'hora, l'hem de resistir amb coratge.

Està caient aigua per tot arreu i encara no podria seguir. Desplaza un xic i com que hi ha poca neu a la teulada s'embruta tot.

No estan mal els 50 francs de la bona Constanc. Et deia que et faria un gir de 100 francs. No etstranyis que vingui un xic tard pel fet que és millor de moment tindre la quantitat ací, car podria treure'm d'un apuro. No deixis però de comprar els pots de llet. Ens interessaran molt. El gir segurament te'l farem aquesta setmana, tant aviat com les despeses cantin de bell nou l'home del treball. D'acord, mocosos meua?

La carta de la Canals l'he trobat ben tristeta. Pobra noia. Quin disbarat feu. Per cert no diu res referent a la nostra possible entrada allà, mai aviat ven la cosa molt nepra quan tot hom reb cartes d'allà baix molt optimistes. Envia-li les noves de l'loq. No pas la tarja que va a nom meu, sap?

D'acord amb el de la carta d'en Berge. S'haurà perdut la seva, perquè d'així ve que n'estic segur no he rebut res d'ell d'ençà d'una carta nova demanant-lo-li

mei precisions per si en un moment determinat m'interessés anar allí.

Referent a això del canvi, et diré que ací la cosa sembla s'anejla. Avem quedant els que interessa-
ra que restessin i malgrat seduir-me molt l'anada a Peyrolles, on està la 210 C^{ta}, ací els
compañys no volen deixar-me marxar i tots els que s'defensen al treball estan tots la que no
creo, tot el contrari, cap problema. Tenem. Espero contra de Peyrolles i demano informació que no en
donen, com és, menjars, llibertat, si tu tens dret a l'allocució en cas d'impreses etc. i de jors veji
faré sense precipitacions naturalment. Ací no hi sobra. Ara quedarem cinc i dels cinc qua-
tre defensen mei de 50 francs diaris quan treballen i naturalment les condicions de vida
etc. canviarien no poc.

No m'havies mai dit, Mia neva, allò dels altres pantalons. Guarda'ls i ja me'ls enviaràs
quan et digui. Són per a mi, eh? No obstant si trobessis roba, anepleja-la que ací s'estalvià diners
i fa servei per poc que s'aguanti, puix per a treballar al bosc no s'ecessari l'elegància.
Tu saps les camises aquelles i els calçotets d'alegria que han dut! I és que si fotes gastar
diners en roba quan aquests són escasos i mei si als bons temps has destrogat roba nova, per
què el treball dels troncs etc, en destrossa molta. Se't enfauça un tronc a la roba molt fa-
cilment, saps, me'ls dones?

Tu estàs content sabent que el corren marxa de nou. Avui ha estat el 12° dia i si no neva
mei ja està anejlada la carretera.

Et ben pessimista, neveta neva! Finguis confiança i venen com tot s'anejla i aviat. Els
italians corren que s'una gust i això i altres coses segurament faran canviar el panorama pu-
rent. No perden la confiança al final de l'epopeia viscuda. Dic al final i no m'equivoco-
tu ho veuràs. Si no canvien les coses, us per això deixarien de tindre alguna solució. La dor-
tra per Mèxic es farà segurament i s'ha començat a fer. La llàstima és que la tte queda allí!
Que hi farem, p^{ro}. Tot s'arreglarà. Et una mentada quan dius que no et diré que tot el que
m'havies enviat m'anava de príncep. Si, neveta neva. Si tu sapiguessis com et recordo, com t'es-
timo com t'engoro sempre. No tinc pas altra preocupació que aquesta: fer-te feliç, venir't contenta
i per aconseguir això faré els sacrificis mei inversemblants. D'això si que n'estàs segura, eh?
Ja eniré per casa. Avui no. Jo havia pensat que una setmana ho fessis tu i una altra per
Jo signaré Mateu, tu Maria i ben aviat ho comprendran. Què et sembla?

Salutacions a tots. Petons a la mainada.

Per a tu, neveta neva, els petons i el carinyo del teu, ben teu

mem